

и отплавахъ носими отъ Дунавскс-то течение къмъ Оршовъ.

Въ сѣщо-то врѣмя ползува ся само Гушанцъ Али, зацо-то присвои крѣпость-тѣ за себе си, и то съ лукавство, сиречь каза на по-отличны-тѣ жители за да го пустнатъ въ крѣпость-тѣ че ще той за тѣхно пріятелство да зароби даи-тѣ; нъ отъ Султанъ-тѣ толкова го бѣше страхъ, что-то безъ никакво противление прие босненскій-тѣ пашѣ въ крѣпость-тѣ Бѣлградскѣ.

Понеже на Сърби-тѣ никакъ небѣше по воля-тѣ, като видѣхъ че даи-тѣ бѣхъ въ тѣхны-тѣ рѣцѣ, затова заповѣда паша-та на оршавскій командантъ, да обяви че ще ся всѣкій оня Сърбинъ награди, кой-то убие даи-тѣ. Презъ единъ нощъ пустна командантъ-тѣ Миленка съ нѣколко Сърбы въ крѣпость-тѣ и имъ показа единъ кѣпѣ, на коя-то прозорцы-тѣ свѣтахъ, и въ коѣ-то бѣхъ даи-тѣ. Миленко обколя таѣ кѣпѣ съ свои-тѣ другове изгърмѣхъ нѣколко пушки презъ прозорцы-тѣ; — и за часъ взѣ главы-тѣ на четьре-тѣхъ даи и занесе ги въ сърбскій-тѣ обкопѣ.

Като бѣ и това свършено, каза Бекиръ: че е сега сичко свършено, кое-то ся желаяше; и да могатъ Сърби-тѣ да си разотидѣтъ всѣкій на кѣпѣ-тѣ, и да си гледатъ спокойно плугове-тѣ и стада-та.